

Februar 1861, § 36, og da vi saaledes kunne henholde os til en gældende Bestemmelse, synes jeg, det er bedst at lade Bestemmelsen her have samme Ordlyd. Det samme gælder for Resten den Anke, det ærede Medlem fremsatte mod § 3 med Hensyn til Gæsteretsbehandlingen. Ogsaa i Sø- og Handelsretsloven findes der her en lignende Bestemmelse, uden at der er givet nærmere Forskrifter om, hvorledes Berømmelsen i disse Tilfælde skal finde Sted. Jeg tror godt, man kan lade disse Bestemmelser blive staaende her i Overensstemmelse med de tilsvarende Bestemmelser i Sø- og Handelsretsloven. Men jeg skal selvfølgelig være meget villig til inden 2den Behandling at konferere med de ærede Medlemmer, hvis de fastholde Ønsket om at faa foretaget Forandringer paa de Punkter, de ærede Medlemmer nu have fremhævet. Endnu skal jeg blot tilføje over for det ærede 7de Medlem for 2den Kreds (Høst), at naar det i § 2, Punkt 4 hedder: „Vidneførselen medfører ikke Betaling af Afgift til Statskassen“, saa vil efter min Mening derunder ogsaa falde Fritagelse for Stempelafgift, der jo er en Afgift til Statskassen. I øvrigt vil, selv om denne Bestemmelse skulde være utydelig i saa Henseende, hvad jeg ikke kan erkende, denne Afgift ikke være at erlægge, fordi Stempelovens Bestemmelser ere affattede saaledes, at de ikke kunne finde Anvendelse paa Voldgiftsretten. Dette sidste kan være noget tvivlsomt, men efter Ordlyden af Bestemmelsen her finder jeg det utvivlsomt, at Stempelafgift ikke skal erlægges.

P. G. C. Jensen: Maa jeg blot til-lade mig med Hensyn til Spørgsmaalet om Vidnernes Godtgørelse for deres Ulejlighed og deres Udgifter at gøre opmærksom paa, at det ikke har været min Mening, at det skulde paalægges Parterne at betale disse Beløb, men at de skulde udredes af det offentlige. Det er jo paa den Maade, det sker i kriminelle Sager, det er ikke Parterne, men det offentlige, der betaler denne Godtgørelse, og efter min Mening har det offentlige en langt, langt større Interesse i disse Sagers Ordning end i en lille Tyvssag eller deslige, saa det forekommer mig egentlig, der er god Grund dertil, men det er naturligvis en Skønssag, som jeg heller ikke skal lægge videre Vægt paa, hvis det møder Modstand fra den højtærede Ministers Side. Og for de andre Punktets Vedkommende, der ere nævnte, forholder det sig saaledes, at for saa vidt der blot er Tale om at gøre Loven lidt klarere eller udtale en eller

anden Forudsætning, som man i øvrigt paa Forhaand lægger ind i Loven, vil jeg heller ikke behøve at opholde mig videre derved. Jeg skulde f. Eks. være meget tilfreds med, hvad den ærede Minister udtalte i Tilslutning til mine Bemærkninger om første Stykke i § 2, nemlig at det maa staa hele Voldgiftsretten frit for at være til Stede ved Vidnernes Afhørelse. Jeg tror, at den Udtalelse, der er falden fra Ministeren, i Forbindelse med Tilslutningen herfra vil være nok til, at det i Praksis vil stille sig saaledes, at hele Voldgiftsretten vil være til Stede. Jeg mener altsaa, at den Slags Ting kan man lade være at stille Ændringsforslag om, naar man ikke ønsker det, men en anden Sag er det med saadanne enkelte Punkter, hvor der er en Modsigelse mellem en Bestemmelse paa et Sted og en Bestemmelse paa et andet: hvor det er umuligt at gennemføre den ene, naar den anden skal blive staaende, og det er netop Tilfældet, naar der ikke er taget nogen Bestemmelse om, at Parterne skulle kunne stævnes med Aftens Varsel, thi det er jo en given Ting, at man ikke kan optage Tingsvidner, uden at Parterne ere stævnedes dertil, og naar de almindelige Regler efter Begyndelsen af § 2 i øvrigt skulle komme til Anvendelse, vil det sige, at Parterne skulle stævnes med 8 Dages Varsel, og saa vil det lidet nytte, at Vidnerne stævnes med Aftens Varsel. Derfor tror jeg, at paa saadanne Punkter er det af Vigtighed at gøre Forandringer, hvad jeg i øvrigt tror let vil kunne gøres, ogsaa i Henhold til den ærede Ministers velvillige Udtalelse om, at han var villig til at konferere om saadanne Enkeltheder. Ligeledes tror jeg for mit Vedkommende, at det i alt Fald ikke vil følge af Loven, men at det muligvis kunde følge af en Skrivelse, udfærdiget i Ministeriet, at Nr. 4 i § 2 opfattes saaledes, at Stempelfrihed ogsaa vil være til Stede. Jeg tror ikke, man under det almindelige Begreb om Afgift til Statskassen under Retssager tænker paa andet end Retsgebyrer, ikke paa Stempelafgiften, men, som sagt, der vil jo blive Lejlighed til at foretage saadanne Forandringer, som ere nødvendige.

Nellemann: Jeg vil kun gøre den almindelige Bemærkning, at man efter min Mening maa stille sig paa samme Standpunkt, som den højtærede Justitsminister fremhævede, nemlig at den nærmere Ordning af denne Vidneførsel maa være overladt til Voldgiftsrettens Formand. Naar man ikke gaar ud fra, at det er Lovfor-